

způsobující judikatury, by takovéto mezery a nedostatky zákona doplňovala směrem pozitivním a nikoli restriktivně tak, že by lpěla na doslovu zákona, při čemž poukazuje k tomu, že prý ustanovení § 1330 obč. zák. je jakýmsi předchůdcem zákona proti nekalé soutěži. Než pro výklad a obdobné použití jiných předpisů naznačuje cestu § 7 obč. zák. Tohoto východiska zde není, protože § 1330 obč. zák. řeší zcela jasně, jaké nároky přiznává postiženému, aniž mezi nimi uvádí nárok zdržovací. Bylo již ve zmíněném rozhodnutí dovedeno, že není podkladu k domněnce, že se tak stalo jen proto, že to zákon opomenul anebo že to považoval za zbytečné, protože samozřejmé. Bylo tam také dovedeno, že nelze obdobně použití ani speciálního zákona proti nekalé soutěži, který takový nárok postiženému přiznává, a stačí poukázati k důvodům v citovaném rozhodnutí uvedeným. Stejně tak nemohlo by na př. býti v obecnoprávních věcech obdobně použito speciálních předpisů zákona směnečného a pod. Jde-li tu o nedostatek ochrany, jejíž potřeba se snad právem pociťuje v hospodářském životě, nemůže nápravy býti dosaženo cestou interpretace u soudů, nýbrž jen zákonem, jak je tomu i v četných jiných otázkách.

#### Čís. 13319.

Jde-li o odvolání z rozhodnutí vrchního soudu o započtení doby do přípravné praxe kandidáta advokacie, jest na výboru advokátní komory, by spisy předložil vrchnímu soudu, jenž pak podle obdoby §§ 205 a 206 jedn. řádu rozhodne o předložení spisů nejvyššímu soudu.

(Rozh. ze dne 24. února 1934, R I 100/34.)

Do usnesení vrchního soudu, jímž bylo odmítnuto jako opožděné odvolání kandidáta advokacie z usnesení výboru advokátní komory, jímž nebylo vyhověno jeho žádosti o započtení určité doby do advokátní praxe, podal kandidát advokacie odvolání, jež výbor advokátní komory předložil přímo nejvyššímu soudu.

Nejvyšší soud vrátil výboru advokátní komory spisy s tím, aby je podle obdoby § 39 písmeno c) zákona čís. 100/31 sb. z. a n. předložil vrchnímu soudu v Praze, jenž o předložení spisů nejvyššímu soudu rozhodne podle obdoby §§ 205 a 206 jedn. ř.

#### Čís. 13320.

Kdo prodal a knihovně převedl nemovitost před 8. květnem 1920, zavázav se, že veškeré nepřevzaté a před vkladem tržové smlouvy knihovně váznoucí dluhy a závady ze svého zastoupí a k výmazu přivede, není v poměru k nabyvateli ani podle smlouvy ani podle zákona povinen zaplatiti čs. státu nedoplatek dávky z majetku, který byl na prodané nemovitosti vložen jako závazek prodatele, a nemovitost od závazku toho odbřemeniti. Byla-li nemovitost, jež patřila prodateli dne 1. března 1919, prodána před 8. květnem 1920, jest prodatel o s o b n ě

podroben dávce z majetku a z přírůstku na majetku připadající na prodanou nemovitost, nelze však proti nabyvateli uplatňovati ručení prodané nemovitosti za osobní dluh prodatele.

Byl-li přes to nedoplatek dávky z majetku vložen na prodanou nemovitost jako závazek prodatele v době, kdy vlastníkem nemovitosti již byl (další) nabyvatel, bylo věcí (dalšího) nabyvatele, by se bránil tomtuto vkladu jako neoprávněnému, nevznikl mu však z tohoto vkladu nárok proti prodateli ani na depuraci ani na zaplacení dávky čs. státu podle § 1404 obč. zák.

(Rozh. ze dne 24. února 1934, Rv I 1001/32.)

Podle trhové smlouvy ze dne 23. prosince 1919 koupili žalobci Jan a Valentina S-ovi od žalovaných Hynka a Terezie R-ových mlýn čp. 1 v K., zapsaný ve vložce čis. 388 poz. knihy obce M. a bylo na ně s účinností od 29. prosince 1919 pod čis. 1186/19 převedeno knihovně právo vlastnické ke mlýnu. Podle odst. III. kupní smlouvy nepřevzali kupitelé na se k placení — mimo hypotekární pohledávku Václava a Antonie P-ových 100.000 Kč — další na prodané a koupené nemovitosti váznoucí knihovní dluhy a závady a zavázali se proto prodávající výslovně, veškeré nepřevzaté a před vkladem trhové smlouvy na mlýně knihovně váznoucí dluhy a závady ze svého zastoupiti a k výmazu přivést. Podle odst. IV téže smlouvy přešlo na kupující ihned vlastnictví a užívání nemovitosti, jakož i placení daní a jiných veřejných poplatků a dávek na nemovitost vypadajících a súčtování mělo se státi k 1. lednu 1920. Žalobci prodali pak mlýn manželům K-ovým a tito Václavu Z-ovi. Dne 5. července 1928, kdy vlastníkem mlýna byl Václav Z., bylo na mlýn vloženo zástavní právo pro pohledávku berního úřadu v U. 9.101 Kč (nedoplatek dávky z majetku předepsané Hynku R-ovi). Václav Z. vyzval manžele K-ovy k depuraci a tito opět žalobce, manžele S-ovy. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se žalobci na manželech R-ových, by byli uznáni povinnými zaplatiti bernímu úřadu v U. pohledávku eráru 9.101 Kč anebo se postarati o výmaz této pohledávky z vložky čis. 388 poz. knihy obce M. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

### D ů v o d y:

Ze smlouvy ze dne 23. prosince 1919 jest jasno, že se prodávající manželé R-ovi zavázali kupitelům S-ovým zaplatiti a k výmazu přivést veškeré na prodané nemovitosti v den knihovního převodu vlastnictví knihovně váznoucí dluhy a závady. Právo vlastnické bylo knihovně převedeno na žalobce dnem 29. prosince 1919. Dávka z majetku a z přírůstku na majetku byla zavedena teprve zákonem ze dne 8. dubna 1920, čis. 309 sb. z. a n. a zákon ten nabyl účinnosti teprve vyhlášením ve sbírce zákonů a nařízení, jež se stalo dnem 8. května 1920. V den knihovního převodu vlastnictví mlýna dne 29. prosince 1919 nevázla

tedy na mlýně dávka z majetku a z přírůstků na majetku, která později postihla prodávatele R-ovy a nelze proto právem tvrdit, že se tržbou smlouvou žalovaní žalobcům zavázali zaplatit dávku z majetku a z přírůstků na majetku, které tehdy ještě ani nebylo, a proto neobstojí názor odvolacího soudu, že podle tržby smlouvy jsou žalovaní v poměru k žalobcům (§ 1404 obč. zák.) zavázáni zaplatit čs. státu nedoplatek 9.101 Kč dávky z majetku a přírůstků na majetku, který tam byl pod pol. 67 dne 5. července 1928 vložen podle usnesení ze dne 17. srpna 1928, jako závazek žalovaných, a mlýn od závazku toho depurovat. Avšak ani podle zákona nestihá žalované povinnost ta v poměru k žalobcům. § 928 obč. zák. sice stanoví, že prodávatel ručí za dluhy a nedoplatky, jež na nemovitosti vážnou, avšak tu právě jde o to, zda dávka, o jejíž zaplacení jde, vážne podle práva na bývalém mlýně žalovaných, čili nic. Podle § 62 odst. (1) zák. o dávce z majetku a z přírůstků na majetku požívá dávka na nemovitostech do částky poměrně na ně vy-padající, avšak nejvýše do 30% zjištěné čisté hodnoty nemovitosti zákonného práva zástavního, jemuž přísluší přednost přede všemi právy na nemovitosti vážnoucími a před pohledávkami z titulů soukromoprávních nebo zákonných. Pro povinnost k dávce, jakož i pro výši jmění dávkou povinného jest rozhodný stav a hodnota dne 1. března 1919. Z toho plyne, že žalovaní byli osobně podrobeni dávce z majetku a z přírůstků na majetku podle jmění, jež vlastnili dne 1. března 1919. Otázkou však, o niž jde, jest, zda za dávku ručily i nemovitosti, jež měli dne 1. března 1919, jež jim však již nepatřily v den vyhlášení zákona č. 309/1920, dne 8. května 1920. A tu vyplývá ze zákona a stanoví to i prováděcí nařízení ze dne 27. července 1920 č. 463 sb. z. a n. k odst. (5) § 62, že věcné ručení v mezích § 62 odst. 1 nabylo platnosti teprve dnem, kdy zákon nabyl účinnosti. Před 8. květnem 1920 nemovitosti žalovaných neručily za jejich dávku z majetku a zákonné zástavní právo podle § 62 odst. (1) by bylo postihlo nemovitosti ty teprve ode dne 8. května 1920, kdyby byly zůstaly ještě do toho dne v nepřetržitém držení a vlastnictví žalovaných, jako osob dávkou povinných (rozhodnutí č. 8393 sb. n. s.). Byla-li však nemovitost v době od 1. března 1919 do dne, kdy zákon nabyl účinnosti, do dne 8. května 1920, převedena, nelze ručení nemovitosti za dluh poplatníka z 1. března 1919 uplatňovati proti nabyvateli a proto stanoví zákon jako náhradu pro tyto případy v § 62 odst. (5), že ručí za zaplacení dávky původního majitele nemovitosti nedoplatek tržby ceny utržené za nemovitost, pokud ovšem dne 8. května 1920 dávky ještě vážly. V souzeném případě prodali žalovaní mlýn, o nějž jde, dne 23. prosince 1919 a bylo vlastnictví k němu převedeno na žalobce dnem 29. prosince 1919, tedy před účinností zákona o dávce z majetku. Věcné ručení za dávku žalovaných z majetku a přírůstků na majetku nestihá tedy mlýn jim kdysi náležející, poněvadž z jejich vlastnictví vyšel dříve, než byla dávka uzákoněna. Dávka ta po právu tedy nepožívá zákonného zástavního práva podle § 62 zák. č. 309/1920 na nemovitostech vl. č. 388 kat. území M. a nestihá podle zákona ručení to ani nabyvatele mlýnské usedlosti, dnešní žalobce, ani jich nástupce v držbě a vlastnictví mlýna. Za dávku tu ručí žalovaní státu jen osobně. Byl-li přes to nedoplatek dávky 9.101 Kč vložen na mlýnskou usedlost jako závazek žalovaných dne 5.

července 1928, v době, kdy vlastníkem usedlosti byl již nynější vlastník Václav Z., bylo věcí Václava Z-a, by se bránil vkladu tomu, jako neoprávněnému. Povinnost ta žalované nestihala, i když byli snad, ač to není zjištěno, o vkladu zástavního práva pro dávku zpraveni, poněvadž vkladem dávky na nemovitost jim více nepatřící nebyli ve svých právech zkráceni a nebyli tudíž k rekursu oprávněni. Ze vkladu toho nevznikl však žádný nárok žalobcům proti žalovaným ani na depuraci ani na zaplacení dávky čs. eráru podle § 1404 obč. zák., neboť žalovaní, ač osobně dluhují státu dávku, neručí podle uvedeného zákonného a skutkového stavu věci svým nástupcům za depuraci nemovitosti od dávky neprávem později na ni vložené. Zbývá jen otázka, zda žalovaní nepodstoupili proti žalobcům závazek zaplatiti eráru dávku z majetku a přírůstku na majetku a povinnost depurační projevy v dopisech, jež v té příčině vyměnili se zástupcem žalobců. V té příčině jest předem poukázati k tomu, že dopisy zástupce žalobců byly adresovány jen na prvžalovaného Hynka R-a a nikoli na jeho manželku a že na ně odpovídá opět jen Hynek R. sám, tak že o nějakém uznání nebo podstoupení dluhu žalovanou Terezií R-ovou nelze mluvit, neboť zástupčí právo manželovo podle § 1238 obč. zák. nevztahuje se na podstupování závazků proti třetím osobám, k nimž není rozumného důvodu, jako v tomto případě, které tedy nepatří ke správě společného majetku. Mimo to nejsou žalobci dlužníky dávky z majetku stihající osobně jen žalované a vůbec ani za ni neručí, jak shora bylo dolíčeno, takže tu ani není předpokladu pro převzetí dluhu v paragrafu tom zmíněné, neboť dluh ten není po právu.

### Čís. 13321.

Jest zmatkem podle § 477 čís. 2 c. ř. s., nenařídil-li soud první stolice, skončivší jednání podle § 193, třetí odstavec, c. ř. s., když došly protokoly o výsledku svědků, ústní jednání před změněným senátem podle § 412, druhý odstavec, c. ř. s., nýbrž v neveřejném sezení usnesl se na rozsudku s přibráním soudce, jenž se vůbec nezúčastnil jednání předcházejícího rozsudku.

(Rozh. ze dne 24. února 1934, Rv I 1085/33.)

O b a n i ž š í s o u d y zamítly žalobu o placení výživného.

N e j v y š š í s o u d zrušil k dovolání žalobkyně rozsudek odvolacího soudu s předcházejícím mu odvolacím řízením, jakož i rozsudek soudu první stolice, a vrátil věc prvnímu soudu, by o ní dále jednal a ji znovu rozhodl.

### D ů v o d y:

Dovolání napadá odvolací rozsudek z dovolacího důvodu podle čís. 4 § 503 c. ř. s., aniž vytýká zmatečnost odvolacího rozsudku, jemu předcházejícího řízení a rozsudku prvního soudu podle § 477 čís. 2 c. ř. s. Soud první stolice připustil při ústním jednání dne 11. ledna 1932